

סֵדֶר הַלְמוּד לְיוֹם י"ז נִסָן

סֵדֶר לְקוּטֵי מוֹתְרֵי הַיּוֹמִי:

תּוֹרָה פ

ה' עז לעמו יתן ה' יברך את עמו בשלום (תהלים כ"ט):

הנה ידוע שגדול השלום, כמו שדרשו רבותינו, זכרונם לברכה (עקצין פרק ג'): 'שלא מצא הקדוש ברוך הוא כלי מחזיק בברכה אלא השלום'. ומה הוא השלום, שמחבר תרי הפכים. כמו שדרשו רבותינו, זכרונם לברכה (זהר ויקרא דף י"ב): בפסוק: "עושה שלום במרומיו", כי זה המלאך מאש וזה ממים, שהם תרי הפכים כי מים מכבה אש, והקדוש ברוך הוא עושה שלום ביניהם ומחברם יחד. והוא בחינת יוסף, כי יוסף מחבר תרי הפכים, חסדים וגבורות. לכה נאמר ביוסף (בראשית ל"ז): "ויבא יוסף את דבתם רעה", הוא בחינת גבורות. כי 'שמאל דוחה' (סוטה מ"ז) "את אחי אנכי מבקש" (בראשית שם), הוא בחינת חסדים, כי 'ימין מקרבת' (סוטה שם) וכתוב (בראשית מ"ב): "ויוסף הוא השליט", הוא בחינת גבורות. "הוא המשביר לכל עם הארץ", זה בחינת חסדים. ונאמר אצלו (שם מ"א): "ויקראו לפניו אברך", ופרש רש"י: 'אב בחכמה ורך בשנים', שהוא מחין דגדלות וקטנות [שהם בחינת חסדים וגבורות כידוע]

וזהו בחינת קדוש השם, כי קדוש השם הוא גם כן בחינת חסדים וגבורות. כי מתחלה הוא נתלהב בשלהובין דרחימותא, זהו בחינת חסדים. ואחר כך מתגבר על יצרו, ומוסר את נפשו למות על קדוש השם, זהו בחינת גבורות, שזהו בחינת

שָׁלוֹם, בְּחִינַת יוֹסֵף כַּנ"ל. וְלִכְךָ אֶפְלוּ פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל הָעֵרוּ אֶת
נַפְשָׁם לָמוֹת עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם. כִּי 'יִשְׂרָאֵל עָלָה בְּמַחְשָׁבָה' וְכוּ'
(בְּרֵאשִׁית רַבָּה פְּרָשָׁה א), וְאֶפְלוּ פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל, אֲדָּ שְׁעֵדִין הוּא מְכַנֶּה
בְּשֵׁם יִשְׂרָאֵל, יֵשׁ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ תַּעֲנוּג גָּדוֹל מִמֶּנּוּ, כְּמוֹ שְׁכַת־וֹב
(יִשְׁעִיה מ"ט): "יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר". וְכִשְׂרוּצִין לְהַפְרִיד אוֹתוֹ
מִבְּחִינָה זוֹ יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא בְּחִינַת ו' כַּנּוֹדָע, וְאִי אֶפְשָׁר לְקַרְוֹתוֹ
בְּלֹא וְאוֹ שְׁנֵיָהּ, שֶׁהִיא בְּחִינַת יוֹסֵף, וְתַכְךָ וּמִיד נְתַעוּרָר בּוֹ בְּחִינָה
זוֹ לְמִסַּר נַפְשׁוֹ כַּנ"ל:

[פְּרוּשׁ כִּי כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל אֶפְלוּ פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל כָּל זְמַן שֵׁשׁ
יִשְׂרָאֵל נִקְרָא עָלָיו, כִּי נִקְרָא פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל (כַּמְבֹּאֵר
בְּסִימָנִים י"ד וי"ז), 'אֶף-עַל-פִּי שְׁחָטָא יִשְׂרָאֵל הוּא' (סִנְהֶדְרִין מ"ד), וּמֵאַחַר
שְׁנִקְרָא עֲדִין בְּשֵׁם יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא בְּחִינַת ו' כַּנ"ל, עַל כֵּן יֵשׁ בּוֹ
בְּחִינַת יוֹסֵף גַּם כֵּן, כִּי וְאוֹ אִי אֶפְשָׁר לְקַרְוֹתָהּ בְּלֹא ו' שְׁנֵיָהּ. הֵינּוּ
שֵׁי־יִשְׂרָאֵל שֶׁהִיא בְּחִינַת ו', מְקַשָּׁר בּוֹ ו' שְׁנֵיָהּ, שֶׁהִיא בְּחִינַת יוֹסֵף
(כִּי יִשְׂרָאֵל וְיוֹסֵף כַּחַד אֶזְלֵי בְּיָדוּעַ) (עֵיין זוּהַר וַיִּשָׁב קפב:). נִמְצָא שְׁבָכָל אֶחָד
מִיִּשְׂרָאֵל מְקַשָּׁר בּוֹ בְּחִינַת יוֹסֵף, שֶׁהִיא בְּחִינַת שָׁלוֹם, בְּחִינַת קְדוּשַׁת
הַשֵּׁם כַּנ"ל. וְעַל כֵּן תַּכְךָ כְּשֶׁרוּצִין לְהַעֲבִירוֹ עַל דָּת, חַס וְשָׁלוֹם,
לְהַפְרִידוֹ מִבְּחִינַת יִשְׂרָאֵל, נְתַעוּרָר בּוֹ תַכְךָ בְּחִינַת יוֹסֵף שְׁמִקְשָׁר
בְּיִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא בְּחִינַת מְסִירַת נַפְשׁוֹ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם. דְּהֵינּוּ
שְׁלֵחוֹבִין דְּרַחֲמֵימוֹתָא, וְהַתְגַּבְּרוֹת עַל יִצְרוֹ לָמוֹת עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם,
שְׁזָחוּ בְּחִינַת שָׁלוֹם, בְּחִינַת יוֹסֵף כַּנ"ל]:

כָּל הָעוֹלָה, שִׁיּוֹסֵף הוּא בְּחִינַת הַשָּׁלוֹם, וְהַשָּׁלוֹם הוּא כְּלִי
שֶׁעַל-יָדוֹ בּוֹא יָבוֹא כָּל הַהַשְׁפָּעוֹת וְהַבְּרָכוֹת לְיִשְׂרָאֵל.
וְכוּנָתוֹ יִתְבָּרַךְ שְׁמוֹ בְּזֵה, כִּדִּי שִׁיּוּכָל כָּל אָדָם הַיִּשְׂרָאֵלִי לְדַבֵּר
דְּבוּרִים שֶׁל קְדוּשָׁה לְפָנֵי הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. וּמֵה הוּא קְדוּשָׁה, חֲכָמָה, כִּי

חֲכָמָה נִקְרָא קְדָשָׁה כְּנוֹדָע (עיי'ן זוהר אחרי סא). וְזֶהוּ כְּשֶׁאָדָם מְדַבֵּר בְּתוֹרָה וּתְפִלָּה בְּחֲכָמָה וְשִׁכְל, וּמִבֵּין וְשׁוֹמֵעַ מֵהַ יְדִבֵּר, נִקְרָא קְדָשָׁה. וַיֵּשׁ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ תַּעֲנוּג גָּדוֹל מְזִה, כִּי נִבְנָה מְזִה מַחִינ, שֶׁהִיא חֲכָמָה, וְהַדְּבֹר, שֶׁהוּא בְּחִינַת יְרוּשָׁלַיִם. וְזֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים קמ"ז): "בּוֹנֵה יְרוּשָׁלַיִם ה'". כִּי יְרוּשָׁלַיִם הוּא בְּחִינַת דְּבֹר, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (פְּרָאשִׁית י"ד): "וּמִלְכִי צֶדֶק מֶלֶךְ שָׁלֵם" וְתַרְגָּם אוֹנְקֵלוֹס: 'מִלְכָּא דִירוּשָׁלַיִם, וְצֶדֶק הוּא בְּחִינַת הַדְּבֹר, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (תְּהִלִּים נ"ח): "צֶדֶק תִּדְבְּרוּן". וְה' הוּא בְּחִינַת מַחִינ כְּנוֹדָע. אֵימַתִּי הוּא נִבְנָה, כְּשֶׁנִּדְחִי יִשְׂרָאֵל, רוֹצֵה לֹאמַר מִי שֶׁהָיָה נִדְחָה מִבְּחִינַת יִשְׂרָאֵל, וְאַחֲר־כֵּן כּוֹנֵם:

וְנִחְזֹר לְעֲנִינֵנוּ, שֶׁעַל-יְדֵי הַשָּׁלוֹם יְכוּל לְדַבֵּר דְּבֹרִים בְּקְדָשָׁה וּבְטָהָרָה כַּנ"ל. וְהַשָּׁלוֹם הוּא מְחַבֵּר תֵּרֵי הַפְּכִים כַּנ"ל, הֵינּוּ חֲסָדִים וְגְבוּרוֹת. הֵינּוּ הַיּוֹת שֶׁהוּא חֲסָדִים, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (תְּהִלִּים מ"ב): "יּוֹמָם יִצְוֶה ה' חֲסֵדוֹ". וְאַלְקִים הוּא גְבוּרוֹת, כִּי אֱלֹקִים הוּא מְלָכוּת, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (שָׁם ע"ד): "וְאַלְקִים מִלְכִי מִקְדָּם", וְדִינָא דְּמְלָכוּתָא דִּינָא' (גִּטִּין י'): וְלִכְּן גַּם כֵּן נֶאֱמַר בְּיוֹסֵף (פְּרָאשִׁית מ"א): "וּמִבְּלָעֲדִיךָ לֹא יָרִים אִישׁ אֶת יָדוֹ וְאֶת רַגְלוֹ". יָדוֹ, הוּא בְּחִינַת מַחִינ, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (תְּהִלִּים קל"ד): "שָׂאוּ יְדֵיכֶם קְדָשׁ". וְקְדָשׁ הוּא רֵאשִׁית, וְרֵאשִׁית הוּא חֲכָמָה מְחָא. וְרַגְלוֹ הוּא בְּחִינַת גְבוּרוֹת, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (ישַׁעְיָה מ"א): "צֶדֶק יִקְרָאֵהוּ לְרַגְלוֹ". וְצֶדֶק הוּא הַדְּבֹר, וְדְבֹר הוּא בְּחִינַת גְבוּרוֹת, כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (תְּהִלִּים קמ"ה): "וּגְבוּרַתְךָ יְדַבְּרוּ". נִמְצָא שְׁכָתוֹב אֶצֶל יוֹסֵף חֲסָדִים וְגְבוּרוֹת כַּנ"ל, וְיוֹסֵף הוּא הַשָּׁלוֹם מְחַבֵּר תֵּרֵי הַפְּכִים לְהִיּוֹת אֶחָד, וְיָבוֹא יְשׁוּעוֹת וּבְרָכוֹת בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת. כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (ישַׁעְיָה י"ב): "וּשְׂאֲבָתָם מִיַּם בְּשִׁשׁוֹן מִמַּעֲיָנִי הִישׁוּעָה", וְתַרְגָּם אוֹנְקֵלוֹס: 'וְתִקְבְּלוּן אֶלְפָן חֲדַת'.

זֶקֶן יִתֵּן וְלֹא יַעֲבֹר

ג' ע"ז
זֶקֶן יִתֵּן וְלֹא יַעֲבֹר מִזֶּה רִצְוֵי מִקֻּוּהָ שִׁדְחָה לְאַחַד מִסִּפְרֵי רַבָּנֵינוּ יִהְיֶה תִּיקוּן לְכַלּוֹת
זֶקֶן יִתֵּן וְלֹא יַעֲבֹר ע"י הוֹצָאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָּח" שְׁע"י יִשִּׁיבֵת תִּיקוּן הַמִּידוֹת

הֵינּוּ שְׁעַל-יְדֵי הַתְּשׁוּעָה, יָבֹוא תּוֹרָה וְאֶלְפִין חֲדַת מֵאֵת הַבּוֹרָא
יִתְבָּרֵךְ, לְכָל אֶחָד לְפִי מִדְּרָגָתוֹ:

וְזֶה פֶּרוּשׁ הַפָּסוּק: "ה' עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן, ה' יְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם".
הֵינּוּ כְּמוֹ שֶׁפִּירֵשׁ רַש"י, כְּשֶׁה' יְבָרֵךְ בְּרָכוֹת עַל יְדֵי כְּלֵי
שָׁלוֹם, אֲזִי 'עֵז' שֶׁהִיא הַתּוֹרָה גַּם כֵּן 'לְעַמּוֹ יִתֵּן' הֵינּוּ 'וְתִקְבְּלוּן
אֶלְפִין חֲדַת'.

**[נִרְאָה בְּאוֹר הָעֵינַיִן, כִּי עַל-יְדֵי הַשָּׁלוֹם יְכוּלִין לְדַבֵּר דְּבוּרִים
בְּקִדְשָׁה, כִּי הַשָּׁלוֹם מְחַבֵּר תֵּרֵי הַפְּכִים, חֲסָדִים
וְגִבּוֹרוֹת, שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת יוֹסֵף, בְּחִינַת מְסִירַת נַפְשׁ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם
כַּנ"ל. וְעַקֵּר הַקְּדוּשָׁה הוּא חֲכָמָה וּמַחִין דְּקִדְשָׁה, כִּי חֲכָמָה נִקְרָא
קִדְשׁ בְּיָדוּעַ. כִּי קִדְשׁ הוּא בְּחִינַת רֵאשִׁית, כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב (וְרַמְיָה ב):
"קִדְשׁ יִשְׂרָאֵל לַה' רֵאשִׁית תִּבּוֹאֲתָהּ", כִּי כָּל רֵאשִׁית הוּא קִדְשׁ
בְּכָל מָקוֹם. וְרֵאשִׁית הוּא בְּחִינַת חֲכָמָה, כְּמוֹ שְׁכַת־טוֹב (תְּהִלִּים קי"א):
"רֵאשִׁית חֲכָמָה". וְכִשְׁאָדָם זוֹכֶה לְדַבֵּר דְּבוּרִים קְדוּשִׁים שֶׁל תּוֹרָה
וְתַפְלָה, וּמִכְנִים כָּל מַחוּ וְחֲכָמָתוֹ וְדַעַתוֹ בְּתוֹךְ הַדְּבוּרִים, דְּהֵינּוּ
שְׂמֻקְשֵׁר מִחֲשִׁבְתוֹ הַיָּטִב לְהַדְּבוּרִים, וּמִבֵּין וְשׁוֹמֵעַ מֵה שֶׁהוּא
מְדַבֵּר, זֶהוּ בְּחִינַת קִדְשׁ, וַיֵּשׁ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ תֵּעֲנוּג גָּדוֹל מְזִה. וְזֶהוּ
בְּחִינַת שָׁלוֹם, שֶׁהוּא בְּחִינַת הַתְּחַבְּרוֹת חֲסָדִים וְגִבּוֹרוֹת, כִּי הוּא
מְחַבֵּר וּמְקַשֵּׁר הַחֲכָמָה וְהַמַּחִין שֶׁהֵם בְּחִינַת חֲסָדִים כַּנ"ל, לְהַדְּבוּר
שֶׁהוּא בְּחִינַת גִּבּוֹרוֹת כַּנ"ל.**

סִדְרַת קִצּוֹר לְקוּטִי מִזֶּה רִצְוֵי הַיּוֹמֵי:

ה' עֵז לְעַמּוֹ יִתֵּן – פ

א עַקֵּר הַשָּׁלוֹם הוּא לְחַבֵּר שְׁנֵי הַפְּכִים, עַל כֵּן אֵל יִבְהַלֹּךְ רַעֲיוֹנֶיךָ
אִם אַתָּה רוֹאֶה אִישׁ אֶחָד שֶׁהוּא בְּהַפֵּךְ גָּמוּר מִדַּעַתְךָ וַיְדַמָּה לְךָ

שְׂאֵי אֶפְשָׁר בְּשׁוּם אֶפֶן לְהַחְזִיק בְּשָׁלוֹם עִמּוֹ, וְכֵן כְּשֶׁאַתָּה רוֹאֶה שְׂנֵי אֲנָשִׁים שֶׁהֵם שְׂנֵי הַפְּכִים מִמָּשׁ אֵל תֹּאמֶר שְׂאֵי אֶפְשָׁר לַעֲשׂוֹת שָׁלוֹם בֵּינֵיהֶם, אֲדַרְבָּא זְהוּ עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַשָּׁלוֹם לְהַשְׁתַּדֵּל שִׁיחִיהַ שָׁלוֹם בֵּין שְׂנֵי הַפְּכִים כְּמוֹ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ שֶׁעוֹשֶׂה שָׁלוֹם בְּמֵרוֹמָיו בֵּין אֵשׁ וּמַיִם שֶׁהֵם שְׂנֵי הַפְּכִים:

ב לְזִכּוֹת לְשָׁלוֹם הוּא עַל-יְדֵי מְסִירַת נַפְשׁ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם (עֵינֵי פָּנִים) וְעַל-יְדֵי-זֶה זֹכִין לְדַבֵּר דְּבוּרִים קְדוּשִׁים שֶׁל תּוֹרָה וּתְפִלָּה, דְּהֵינּוּ שִׁיזְכָּה לְהַכְנִים כָּל מֵחוֹ וְחֻכְמָתוֹ וְדַעְתּוֹ בְּתוֹךְ הַדְּבוּרִים, וַיִּקְשֶׁר מִחֻשְׁבָּתוֹ הַיָּטִב לְהַדְּבוּרִים עַד שִׁיבִין וַיִּשְׁמַע הַיָּטִב מֵהַשְׁחֵמָה מִדְּבַר שְׂזָה עֵקֶר קְדֻשַׁת הַדְּבוּר וַיֵּשׁ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ תַּעֲנוּג גָּדוֹל מִדְּבוּר כְּזֶה, וְכָל זֶה זֹכִין עַל-יְדֵי הַשָּׁלוֹם שֶׁזֹּכִין עַל-יְדֵי מְסִירַת נַפְשׁ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם:

ג אֶפְלוּ הַקַּל שֶׁבְּיִשְׂרָאֵל אֶפְלוּ פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל כְּשֶׁרוֹצִים לְהַעֲבִירָם עַל דַּת חַם וְשָׁלוֹם הֵם מוֹסְרִים נַפְשָׁם עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם, כִּי אֶשְׁרָר רָאִינוּ כְּבָר כְּמָה פְּעָמִים, עַל כֵּן צָרִיךְ הָאָדָם לְהִזְכִּיר אֶת עַצְמוֹ בְּזֶה בְּכָל יוֹם שֶׁהוּא מְרַצֵּה לְמִסֵּר נַפְשׁוֹ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם, כִּי זֶה עֵקֶר קְדֻשַׁת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי וְעַל-יְדֵי-זֶה יִזְכָּה לְשָׁלוֹם כַּנִּלְל:

ד וְזֶה עֲצָה טוֹבָה לְהַתְּפַלֵּל בְּכּוֹנָה, כִּי כְּשֶׁאָדָם רוֹאֶה שֶׁקָּשָׁה לוֹ לְכוּן דַּעְתּוֹ בְּתְפִלָּה מֵרְבוּי הַמַּחְשָׁבוֹת הַמְּבַלְבְּלִין וּמְטַרְיִדִין אוֹתוֹ אָז יִזְכֹּר אֶת עַצְמוֹ שֶׁבּוֹדָאִי הוּא מְרַצֵּה לְמוֹת עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם, כִּי אֶפְלוּ פּוֹשְׁעֵי יִשְׂרָאֵל מוֹסְרִין נַפְשָׁם עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם כַּנִּלְל. וְעַל-יְדֵי מְסִירַת נַפְשׁ עַל קְדוּשַׁת הַשֵּׁם יִזְכָּה לְקִשֶׁר הַמַּחְשָׁבָה אֶל הַדְּבוּר וּתְפִלָּה בְּכּוֹנָה כַּנִּלְל, גַּם בְּלֹא זֶה עֵקֶר שְׁלֵמוֹת הַתְּפִלָּה הוּא לְהַתְּפַלֵּל בְּמְסִירַת נַפְשׁוֹ:

סדר תשי מנוהגות ד"ר זצ"ל

תקע (קכז) שמעתי מפי רבנו זכרוננו לברכה שאמר לענין מה שהיו בני הנעורים קובלין לפניו על צרת נפשם שאינם זוכים להתקדש באמת ולעבד את השם כראוי, ופעם אחת ענה ואמר שיש עצות שהיו מועילים בודאי. אבל גם העצות בעצמן קשה לקיים. (הלכות ערוגי תחומין הלכה ה' אות כ"ה):

תקעא (קכח) שמעתי מאדוננו מורנו ורבנו שיש טיקלא [מקום סגור] שנלכדו בה כמה גדולי הדור, ועל-כן לפעמים מתפללים כראוי כדרך הגדולים, וגם עושים טוב הרבה ואף-על-פי-כן לפעמים להפך חם ושלום. וזה על-ידי אמה ידועה שלכדה וכבשה את המדינה וכו', אף עכשו מחמת שישראל הרבה יושבין אצלם על-ידי-זה אינו רע כל כך במקדם השם ישמרנו וכו'. (הלכות טוען ונטען הלכה א):

תקעב (קכט) שמעתי מפיו הקדוש זכרוננו לברכה שאמר, שזה יצר הרע גדול אצל כמה בני אדם ובפרט הגדולים במעלה, שבשביל דבר אחד שנדמה להם שהוא מצוה הם מפקירים הכל ובאים על-ידי-זה לקלוקלים רבים, ובפרט בשבאים על-ידי-זה לידי מחלוקות וכו'. (הלכות גזלה הלכה ה' אות י):

תקעג (קל) אמר המעתיק שמעתי שבשעה שאמר רבנו זכרוננו לברכה מאמר נכספתי מאד להמשיך העולם על העשיה וכו' והפליג אז בשבח עסק התורה במבאר בהשיחות שאחר הספורי-מעשיות סימן י"ט, שאל לו הרב רבי נתן זכרוננו לברכה ואם אחד הוא בעל עברה ממש רחמנא לצלן. השיב לו רבנו זכרוננו לברכה וכי אתה יודע גדל מעלת התורה הקדושה, הלא עסק התורה הוא גדול במעלה משמירת הברית. כי ברית ביסוד

וְאוֹרֵיתָא בְּתַפְאֶרֶת (עֵינַי בְּתַקוּנִים בְּסוֹף תְּקוּנָא תְּלִיתָא:

תקעד (קלא) לְעַנִּין מַה שְּׁמִבְּאָר בְּמָקוֹם אַחַר מִהִסּוּדוֹת שְׁבַפְּרַהֲנִי שְׁמַעְתִּי שְׁשֵׁם הָיָה מִבְּאָר סוּד גְּדֹל קְדֻשָׁת וּמַעֲלַת מְצוֹת הַכְּנָסֶת אוֹרְחִים, וְעַנִּין מַעֲלַת מְצוֹת הַצָּעֵת הַמְּטָה בְּשִׁבִיל הָאוֹרְחָ:

תקעה (קלב) רָאִיתִי מֵאֲמַר אֶחָד בְּשֵׁם רַבְּנוּ זְכוּרֵנוּ לְבָרְכָהּ מְלִשׁוֹן הַחֲבָרִים וְהַמֵּאֲמָר הַזֶּה נֶאֱמַר פְּרָשֶׁת עֵקֶב תִּקַּס"ו, וַיִּסּוּד הָעַנִּין כִּי בְּאִשֶּׁר הָאָדָם צָרִיךְ לְעֲצָה אֲזִי יִשְׁאַל עֲצָה מִהַצְּדִיקִים אוֹ מִתְּלִמְיָדֵיהֶם אוֹ עַל-כָּל-פְּנֵי מִבְּנֵי הַצְּדִיקִים וְכוּ' עֵינַי שָׁם, וְעַל-יַדֵּי זֶה נִמְתָּקִין כָּל הַדֵּינִים וְזוֹכָה לְהַנְצִיל מִיִּסּוּרִים שְׁלֵא יָבוֹאוּ עָלָיו כָּלֵל. וְאַפְלוּ אִם חַס וְשָׁלוֹם יָבוֹאוּ עָלָיו הַיִּסּוּרִים זוֹכָה עַל-יַדֵּי זֶה לְקַבֵּל אוֹתָם בְּאַהֲבָה וּבְשִׂמְחָה וְזוֹכָה לְרֹאוֹת הַתְּגִלוֹת אֱלֹהוֹת אִיךְ שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מְצַמְצֵם אֶת עֲצָמוֹ כְּבִיכּוֹל, וּמִתְּלַבֵּשׁ עֲצָמוֹ בָּהֶם וְעַל-יַדֵּי זֶה מְגִיעַ עַל-יַדֵּי הַיִּסּוּרִים לְרַב טוֹב וּלְחֶסֶד גָּדוֹל. גַּם עַל-יַדֵּי שִׂמְחָה הַנִּלְזָכָה לְשִׂמְרֵת הַבְּרִית שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּעֲצָמוֹ כְּבִיכּוֹל יִשְׁמַר אֶת בְּרִיתוֹ וְכוּ':

תקעו (קלג) יָכוֹל לְהִיזוֹת שְׂיָמוֹת אֶחָד בֵּין שְׂמוֹנִים שָׁנָה וְאַף-עַל-פִּי כֵן מֵת בְּקִצּוֹר יָמִים לְגַמְרֵי, כְּלוּמַר מֵאַחַר שְׁלֵא הֵטִיב מַעֲשָׂיו בְּוִדְאֵי כָּל שְׁנוֹתָיו הַבָּל. אֵינִי צָרִיכִין רַק לְחִיּוֹת אֲפְלוּ מְעַט רַק שְׂיָהִיָּה יָפָה וְנֶאֱמָר (מֵע דַּאֲרַף מֵיִין נִיט נָאֵר אַבִּיִסְל שִׁיִּין לְעַבִּין):

סֵדֶר לְקוּטֵי עֲצוֹת הַיּוֹמִי:

ט עַל-יַדֵּי יִרְאָה, שְׁעַל-יַדֵּי זֶה זוֹכִין לְאַרְיִכוֹת יָמִים הַנִּלְזָכָה, עַל-יַדֵּי זֶה זוֹכִין לְעֲשִׂירוֹת גָּדוֹל מְאֹד שֶׁל הַקְּדֻשָּׁה, שְׁעַל-יַדֵּי זֶה הָעֲשִׂירוֹת זוֹכִין לָבוֹא לְהַתְּבוֹנְנוֹת גָּדוֹל מְאֹד, כִּי יֵשׁ שְׁבִילֵי הַתּוֹרָה שִׁישׁ בָּהֶם הַתְּבוֹנְנוֹת גָּדוֹל מְאֹד, שְׂאֵי אֶפְשָׁר לָבוֹא לְהַתְּבוֹנְנוֹת הַזֹּאת

זֶה זֶה וְלֹא יַעֲבוֹר

ג'כ - צָמַח מִזֶּה רִצְוֹת הַיָּדֵי "צָדִיק מִקֻּדָה שֶׁדָּף לִצְדִיק מִסְפָּרֵי רַבָּנוּ יִהְיֶה תִיקוּן לְכַל" -
- זֶה זֶה וְלֹא יַעֲבוֹר יֵצֵא לְאוּר ע"י הוֹצָאת "נִצְחָתִי וְאֶנְצַח" שְׁע"י יִשְׁבֵּת תִיקוּן הַמִּידוֹת

כי אם על ידי עשירות גדול מאד. וזה הטעם מה שפמה צדיקים גדולים ונוראים היו עשירים מפלגים מאד, כמו רבינו הקדוש ורב אשי וזולתם. אבל עשירות הזאת אין זוכין, כי אם על ידי בחינת אריכות ימים הנ"ל, שמאריך כל ימיו בתוספות קדשה שזוכין על ידי היראה כנ"ל (שם).

י שלמות היראה הוא בשלש בחינות, דהינו מורא שמים, ומורא רבך, ומורא אב ואם (שם).

יא על ידי שלמות היראה נצולין מיפי הנשים, ועל ידי זה נצולין מחן של שקר ומעניות וזוכין לעשירות (שם).

יב עקר שלמות היראה זוכין על ידי הצדיקהאמת, שיכול לעזור בני העולם משנתם על ידי ספורי מעשיות של בחינת שנים קדמוניות, שעל ידי זה הוא פוקד עקרות, ועל ידי זה נמשך יראה גדולה, ועל ידי זה זוכין לכל הנ"ל (שם).

יג עקר כל הדברים הם ההתחלה. כי כל התחלות קשות, מחמת שיוצא מהפך אל הפך; אבל אחר ההתחלה הוא נכנס מעט בהרגל ואין קשה עליו כל כך. ועל כן העבודה והיראה של האדם בכל יום הוא כפי ההתחלה, כי בכל יום צריך לחזור לאחוריו לקבל כח מההתחלה, שאז היה קשה עליו ביותר כנ"ל, על כן צריכין להתחיל בכל פעם מחדש. וכן בשבא אצל הצדיק, צריך שיבוא בכל פעם מחדש, כאלו לא היה עדין אצל הצדיק כלל ועכשו הוא בא מחדש, לא כמו שמכבר היה אצל הצדיק, כי צריך להתחיל בכל פעם מחדש, כי פן ואולי לא היה התחלתו כראוי, ואם כן גם כל עבודתו אינה בשלמות כראוי, כי הכל כפי ההתחלה כנ"ל. על כן צריך להתחיל לעזור לבו להתחיל בכל פעם מחדש בכח התלהבות גדול ובהתגברות חדש לעבודתו יתברך, כאלו לא

התחיל עדין מעולם, כדי שתהיה עבודתו כראוי כפי כח ההתחלה כנ"ל, וכן בכל פעם צריך לחשש חששא זאת, פן לא התחיל עדין כראוי, ויתגבר להתחיל מעתה מחדש ולבוא אל הצדיק, וכן בכל פעם וכנ"ל (שם סב).

סדר ספורי מעשיות הימים:

בהיותו על הים, ראו אותו האילנות הנ"ל (שהיתה הבת קיסר שם), וסברו שהוא ישוב, ורצה לילך לשם; וכשנתקרב ראו שהם אילנות, ורצו לחזור בתוך כך הציץ הסוחר (הינו בן הסוחר הנ"ל) לתוך הים וראה שם אילן, ועליו כמראה אדם, וסבר שמא הוא טועה עצמו, והגיד לשאר האנשים שהיו שם, והביטו וראו גם כן כמראה אדם על האילן והתישבו להתקרב לשם, ושלוהו איש עם ספינה קטנה לשם והם היו מביטים בתוך הים כדי לכון את השליח, שלא יטעה מן הדרך, כדי שילך מכון אל האילן הנ"ל והלך לשם, וראה, שיושב שם אדם, והגיד להם.

והלך בעצמו (בן הסוחר הנ"ל) וראה, שיושבת שם (הינו הבת קיסר הנ"ל, שהיתה יושבת שם כנ"ל) ואמר לה שתירד ואמרה לו, שאינה רוצה לכנס אל הספינה כי אם שיבטיחה, שלא יגע בה כי אם בשיבוא לביתו וישא אותה כדת והבטיח לה, ונכנסה אצלו לספינה וראה, שהיא מזמרת על כלי זמר ויכולה לדבר בכמה לשונות, ושמה על שנודמנה לו.

אחר כך, כשהתחילו להתקרב לביתו, אמרה לו, שהישר-שילך לביתו ויודיע לאביו וקרוביו וכל מידיעיו, שכלם יצאו לקראתה, באשר שמוליך אשה חשובה כזו, ואחר כך יתודע לו מי היא (כי גם מקדם התנה היא עמו שלא ישאל אותה מי היא עד אחר החתונה, אז ידע מי היא) והסכים עמה אמרה לו: גם הישר-באשר שאתה מוליך אשה

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'כב ✧ צִמְרָן מְנוּחָה רַבִּי יִצְחָק לְ"ל" צִמְרָן צִמְרָן מְנוּחָה שִׁדְרָה לְצַדִּיק מְסֻפָּרִי רַבִּינוּ יִהְיֶה תִּיקוּן לְכַבֵּ"ל ✧
✧ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עַיִן הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנָח" שְׁעֵי יְשִׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת ✧

כְּזוֹ, שֶׁתִּשְׁכַּר אֶת כָּל הַמַּאֲטָרָאסִין [מִלְחִים] הַמּוֹלִיכִין הַסְּפִינָה,
לְמַעַן יֵדְעוּ, שֶׁהַסּוֹחֵר שֶׁלָּהֶם יֵשׁ לוֹ נְשׂוֹאִין עִם אִשָּׁה כְּזוֹ וְהַסְּכִים
עִמָּה.

וְלָקַח יַיִן טוֹב מְאֹד, שֶׁהָיָה לוֹ בַּסְּפִינָה, וְנָתַן לָהֶם, וְנִשְׁתַּכְּרוּ מְאֹד,
וְהוּא הִלְךְ לְבֵיתוֹ לְהוֹדִיעַ לְאָבִיו וּקְרוֹבָיו כַּנֶּ"ל, וְהַמַּאֲטָרָאסִין
נִשְׁתַּכְּרוּ וַיֵּצְאוּ מִן הַסְּפִינָה, וְנָפְלוּ וְשָׁכְבוּ בְּשִׁכְרוּתָם.

וּבְעוֹד שֶׁהָיוּ מְכִינִים עֲצָמָם שָׁם לִילָךְ לְקַרְאָתָהּ עִם כָּל הַמְּשַׁפָּחָה,
הַלְכָה הִיא וְהַתִּירָה הַסְּפִינָה מִן הַסֶּפֶר, וּפְרָשָׁה הַוִּילּוֹנוֹת (הֵינּוּ
הַלְוִינְטוֹן), וְהַלְכָה לָהּ עִם הַסְּפִינָה וְהֵם בָּאוּ אֶל הַסְּפִינָה (הֵינּוּ כָּל
הַמְּשַׁפָּחָה שֶׁל הַסּוֹחֵר) וְלֹא מָצְאוּ דָבָר וְחָרָה לְהַסּוֹחֵר, אָבִי הַבֵּן הַנֶּ"ל,
מְאֹד, וְהוּא צוֹעֵק וְאוֹמֵר (הֵינּוּ הַבֵּן שֶׁל הַסּוֹחֵר הַנֶּ"ל, שֶׁהָיָה בָּא עִם הַסְּפִינָה
הַנֶּ"ל, צָעַק וְאָמַר): תֵּאֱמִין לִי, שֶׁהִבֵּאתִי סְפִינָה עִם סְחוּרָה וְכוּ' וְהֵם
אֵינָם רוֹאִים דָּבָר וְאָמַר לוֹ: תִּשְׁאַל לְהַמַּאֲטָרָאסִין! וְהִלְךְ לְשֹׂאֵל
אוֹתָם, וְהֵם שׂוֹכְבִים שְׂכוּרִים, אַחֲר־כֵּן נִנְעָרוּ וְשֹׂאֵל לָהֶם, וְאֵינָם
יּוֹדְעִים כָּלֵל מָה עָבַר עֲלֵיהֶם, רַק יוֹדְעִים, שֶׁהִבִּיאוּ סְפִינָה עִם כָּל
הַנֶּ"ל, וְאֵינָם יוֹדְעִים הֵיכָן הוּא וְחָרָה הַסּוֹחֵר מְאֹד עַל בְּנוֹ, וְגִירְשׁוֹ
מִבֵּיתוֹ, וְלֹא יָבֹא לְנֶגֶד פָּנָיו וְהִלְךְ מִמֶּנּוּ נָע וָנָד, וְהִיא (הֵינּוּ הַבֵּת
קִיסָר הַנֶּ"ל) הִיָּתָה הוֹלְכַת עַל הַיָּם.

סֵדֶר שְׁלֵחַן עֲרוּף הַיּוֹמִי:

(ג) בֵּית הַכֶּסֶף שֶׁעַל פְּנֵי הַיָּם מוֹתֵר עַל יְדֵי מַחִיצָה תְלוּיָהּ וּבִלְבַד
שֶׁתִּהְיֶה עֲשׂוּיָה לְהַתִּיר אֲבָל הַעֲשׂוּיָה לְצַנִּיעוֹת בֵּית הַכֶּסֶף בִּלְבַד
לֹא מֵהֵנִיא וְאֵם עֲשֵׂה דָף אִם קָנָה פַחוֹת מִג' שֶׁתְּפוּל הַצּוּאָה עֲלֵיו
קוֹדֵם שֶׁתְּפוּל לַיָּם אֵין צָרִיךְ מַחִיצוֹת דְהוּי לִיה כַּחוֹ בְּכַרְמְלִית
וְשָׂרִי וְהוּא הַדִּין אִם בֵּית הַכֶּסֶף עֲשׂוּי כַךְ שֶׁהַצּוּאָה נּוֹפֶלֶת עַל צִידֵי
הַכּוֹתֵל וְאִח"כ מֵתְגַלְגֵּלֶת וְנּוֹפֶלֶת לַמַּטָּה בְּכַרְמְלִית וְאִם נִשְׁבַּר הַדָּף

בשבת מותר משום דגדול כבוד הבריות: (ג) אם בית הכסא בולט חוץ לחומת העיר וצואה נופלת בחפירה שסביב העיר שיש בה יותר מבית סאתים שהוא כרמלית אינו מותר על ידי מחיצה תלויה שלא התירו אותה אלא במים אבל על ידי דף שרי דכחו שרי בכל כרמלית: הגה ויש אומרים דאם בית הכסא למעלה מעשרה שרי בכל ענין דהא מוציא מרשות היחיד לכרמלית דרך מקום פטור ועיין לעיל סימן שמ"ו דיש חולקים ויש אומרים דאם היה שם צואה מבעוד יום שרי בכל ענין דהא הצואה הוא מקום פטור דלא דרסי בה רבים (מרדכי פרק הזורק) ועיין לעיל סימן שמ"ה דיש חולקין וסבירא להו דאין מקום פטור בכרמלית ולפי מה שנתבאר לעיל סימן שמ"ה דאין מקום פטור ברשות היחיד לכולי עלמא בית הכסא העומד בין שני בתים אסור לפנות שם אם לא עירבו יחד ולא עשו לו תיקון מבע"י כמו שנתבאר סעיף ב' דאז שרי דלא הוי אלא כמו חצר שאינה מעורבת כדלקמן סימן שנ"ו ועסימן שע"ו ס"ד (ד"ע) וכל זה דוקא לכתחלה אבל דיעבד ששכחו ולא ערבו מותר דגדול כבוד הבריות (הגהות מרדכי וד"ע). הולכי ספינות נהגו לעשות צרכיהן מן המשוטה לים דהואיל והמשוטה אינה גבוה עשרה אע"פ שרחבה ארבעה אינו אלא כרמלית ומוציא מכרמלית לכרמלית (ב"י בשם אורחת חיים): (7) מים שאין עמוקים י' טפחים אין להם דין מים להתיר לשפוך בהם במחיצה תלויה: הגה וכל שכן אם יבשו המים אע"פ שהיו שם עמוקים עשרה (מרדכי): (ה) היו שתי גזוזטראות זו למעלה מזו משוכה זו מכנגד זו מעט ואינה רחוקה מכנגדה ארבעה טפחים בין אם עומדות תוך עשרה זו לזו בין יש ביניהם יותר מגובה עשר אמות עשו לעליונה מחיצה בשותפות משל שניהם ולא עשו לתחתונה כלל שתיהן אסורות בה עד שיערבו וכל שכן אם עשו שתיהן לתחתונה ששתיהן אסורות עד שיערבו אבל כל אחת מהן

אֲנַחָה אֲמַתִּית מֵעַמֶּק הַלֵּב, וַיְהִיָּה רוּחִי נִשְׁבָּר בְּקִרְבִּי בְּאַמָּת, בְּאַפֵּן שִׁיתְעוֹרְרוּ רַחֲמֶיךָ הָאֲמַתִּיים עָלַי וַיַּעֲלֵה וַיָּבֵא וַיַּגִּיעַ וַיִּרְאֶה וַיִּרְצֶה לְפָנֶיךָ רוּחִי הַנִּשְׁבָּר עַל־יְדֵי אֲנַחָתִי כְּאֵלוֹ הַקִּרְבָּתִי קִרְבֵּן עוֹלָה לְפָנֶיךָ שֶׁהִיא בָּאָה לְכַפֵּר עַל הַרְהוּרֵי הַלֵּב וּבְחַמְלַתְךָ הַגְּדוֹלָה תִּפְתַּח אֶת יָדְךָ בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן, וְתַחֲזִירֵנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ בְּאַמָּת וְעַל־יְדֵי הָרוּחַ שְׂאוּצִיא וְהָרוּחַ שְׂאֲכַנִּים בְּשַׁעַת הָאֲנַחָה, עַל־יְדֵי־זֶה תִּמְשִׁיךְ עָלַי הָאָרָה גְּדוֹלָה מִהַשֵּׁם (חַת"ד) הַיּוֹצֵא מִפְּסוּק פּוֹתַח אֶת יָדְךָ וּמִשְׁבִּיעַ לְכֹל חַי רָצוֹן, וְעַל־יְדֵי־זֶה תַּחַתְךָ וְתַנְסֵר אֶת נַפְשִׁי וְנִשְׁמָתִי מִבְּחִינַת אַחֹר בְּאַחֹר, וְתַחֲזִירֵנִי וְתִשְׁיִבֵנִי אֵלֶיךָ בְּבַחֲיַנַת פָּנִים בְּפָנִים:

תַּתְקַפַּח: אָבִינוּ שְׁבַשְׁמִים, אֵל מְלֹךְ נְאֻמָּן, אֵל אֱמוּנָה, אֶתָּה יוֹדֵעַ אֶת כָּל מַה שְׁעוֹבֵר עָלֵינוּ עַל כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּעֵינֵי הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה, כִּי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים וּבְאַהֲבַתְךָ הַגְּדוֹלָה אֶת עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל, חֲמַלְתָּ עָלֵינוּ וְנִטְעַתָּ בְּתוֹכֵנוּ אֱמוּנַתְךָ הַקְּדוּשָׁה אֲשֶׁר יִרְשָׁנוּ מֵאַבוֹתֵינוּ אֲשֶׁרֵינוּ מַה טוֹב חֶלְקֵנוּ וּמַה נְּעִים גּוֹרְלֵנוּ וּמַה יִּפְּהַ יִּרְשָׁתֵנוּ אֵךְ מֵעַצָּם רַבּוּי עוֹזְנוֹתֵי עֵדִין עוֹלִים עַל הַלֵּב מִחֲשֻׁבוֹת חוּץ שֶׁהֵם כְּנֶגֶד אֱמוּנַתְךָ הַקְּדוּשָׁה אֲשֶׁר זֶה עֵקֶר הַהִתְרַחֲקוּת וְהַסְתָּרַת פָּנִים וְצָרָה גְּדוֹלָה מִכָּל הַצָּרוֹת שְׁבַעֲוֹלָם כְּמוֹ שְׁכַתוֹב: "הֲלֹא עַל כִּי אִין אֱלֹקֵי בְּקִרְבִּי מִצְאוּנִי (כָּל) הַרְעוֹת הָאֵלֶּה":

תַּתְקַפַּט: רַחֵם עָלֵינוּ מְלֵא רַחֲמִים, בְּרַחֲמִים גְּדוֹלִים, בְּרַחֲמִים רַבִּים, וְשִׁמְרֵנוּ וְהַצִּילֵנוּ מֵעַתָּה מִכָּל מִינֵי כְּפִירוֹת וְהַרְהוּרִים וּמִחֲשֻׁבוֹת שֶׁהֵם כְּנֶגֶד אֱמוּנַתְךָ הַקְּדוּשָׁה רַק נִזְכָּה לְאַחֹז בְּדַרְכֵי אֲבוֹתֵינוּ הַקְּדוֹשִׁים, לְהֵאֱמִין בְּךָ ה' אֱלֹקֵינוּ, וּבְתוֹרַתְךָ הַקְּדוּשָׁה וּבְצִדִיקֶיךָ הָאֲמַתִּיים, בְּאַמוּנָה שְׁלֵמָה זָכָה וְנִכּוֹנָה וְתַהֲיֶיהָ הָאֱמוּנָה חֲזָקָה כָּל כָּךְ, כְּאֵלוֹ אֲנִי רוֹאֶה אוֹתְךָ תַּתְּבַרֵךְ, עֵין בְּעֵין בְּאַפֵּן

זֶקֶן נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'כו ◀ צַמֵּר מִזֶּה רִנְיָת זִצְיָל "צַדִּיק צַנִּי מִקֹּדֶשׁ שִׁדְדָה צַחֵד מִסְפְּרֵי רַבְּנֵי יִהְיֶה תִּיקוּן לְכַל" ◀
◀ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יֵצֵא לְאוֹר עֵי הוֹצֵאת "נִצְחָתִי וְאֵנֶכָה" שְׁעֵי יִשִּׁיבַת תִּיקוּן הַמִּידוֹת ◀

שְׁעַל-יְדֵי-זֶה תִּהְיֶה יִרְאַתְךָ עַל פָּנָי, זֶה הַבּוֹשָׁה, לְבַלְתִּי אֶחְטֵא עוֹד
שׁוֹם חֲטָא וְעוֹן, וְלֹא אֶפְגַּם עוֹד שׁוֹם פְּגָם כָּלֵל וּבְכַל-עֵת שְׁיִרְצֶה
לְעֵלוֹת עַל דַּעְתִּי חֵם וְשָׁלוֹם אֵיזָה מִחֲשָׁבָה שֶׁל אֵיזָה תֵּאָוֶה וְרָצוֹן
שֶׁהוּא נֶגֶד רְצוֹנְךָ, תִּפְּלַעְלֵי תִּכְרַף אֵימָה וּפְחִיד וִירְאַה וּבּוֹשָׁה גְדוֹלָה
מִפְּנֶיךָ, אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עָלַי בְּכַל-עֵת וְרַגַע וְרוּאָה בְּמַעֲשֵׁי וַיִּוֹדַע
צָפוֹן לְבִי וּמִחֲשָׁבוֹתַי כִּי "מִפְּנֶיךָ לֹא אֶסְתַּר", כִּי מְלוֹא כָּל הָאָרֶץ
כְּבוֹדְךָ וּכְמוֹ שְׁכַת-טוֹב: "אִם יִסְתַּר אִישׁ בְּמִסְתָּרִים וְאֲנִי לֹא אֶרְאֶנּוּ
נְאֻם ה' הֲלֹא אֵת הַשָּׁמַיִם וְאֵת הָאָרֶץ אֲנִי מְלֵא":

תִּתְקַצ: וְאֶזְכָּה עַל-יְדֵי תִּקְרָה הָאֱמוּנָה הַקְּדוּשָׁה לְהַתְּפַלֵּל וּלְהַתְּחַנֵּן
וּלְהַתְּבוֹדֵד וּלְפָרֵשׁ כָּל שִׁיחָתִי לְפָנֶיךָ תָּמִיד בְּלֵב שָׁלֵם וּבְמִחֲשָׁבָה
נְכוֹנָה, שֶׁתִּהְיֶה הַמִּחֲשָׁבָה קְשׁוּרָה אֶל דְּבוּרֵי הַתְּפִלָּה בְּקֶשֶׁר אֲמִיץ
וְחֻזְק בְּלִי שׁוֹם פְּנֵיךָ וּבְלִי שׁוֹם נְטִיָּה אֶל הַצַּד כָּלֵל חֵם וְשָׁלוֹם וַיְהִי
כָּל דְּבָרֵי וְשִׁיחוֹתַי עִמָּךְ פָּנִים אֶל פָּנִים, כִּי אֲשֶׁר יִדְבֹר אִישׁ אֶל רַעְהוּ
פֶּה אֶל פֶּה אֲדַבֵּר עִמָּךְ אֵת כָּל אֲשֶׁר עִם לְבָבִי, וְאֶשְׁפֹּךְ אֵת נַפְשִׁי
בְּמִים נוֹכַח פְּנֵיךָ ה', וְאֶסְפֹּר לְפָנֶיךָ אֵת כָּל לְבִי בְּרַחֲמִים וְתַחֲנוּנִים,
בְּדַבְּרֵי חֵן וְרִצּוֹי וּפִיּוֹם, בְּלֵב נִשְׁכָּר וְנִדְכָּא בְּאַמֶּת, כִּי בֵּן הַמִּתְחַטֵּא
לְפָנֶי אָבִיו עַד אֲשֶׁר יִכְמְרוּ רַחֲמֶיךָ עָלַי וַיִּהְיֶמוּ מֵעִידֶךָ עַל גְּדֹל רַחוּמֶיךָ
מִמָּךְ עַד הִנֵּה, וְתַתְּחִיל מֵעַתָּה לְהוֹשִׁיעַנִי יְשׁוּעָה שְׁלֵמָה וְאַמֶּתִיית
לְנִצְחָה, שֶׁאֶזְכָּה מֵעַתָּה לָשׁוּב אֵלֶיךָ בְּאַמֶּת בְּשִׁלְמוֹת וְתוֹלִיכְנִי
וְתִדְרִיכְנִי בְּאַמֶּתְךָ בְּכָל עֵת וְרַגַע, וְלֹא אֶסוּר עוֹד מִרְצוֹנְךָ יָמִין
וּשְׂמֹאל וְתַחֲמַל וְתַרְחַם עָלַי כְּרַחֲמֵי הָאָב עַל הַבֵּן, וְתוֹשִׁיעַנִי
בְּכַל-עֵת בְּכָל מִינֵי יְשׁוּעוֹת, וְתִקְרַבְנִי בְּכָל מִינֵי הַתְּקַרְבוֹת לְנִצְחָה
"וְלֹא נָסוּג מִמָּךְ, תַּחֲיִינוּ וּבְשִׁמְךָ נִקְרָא ה' אֱלֹקִים צְבָאוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ,
הָאֵר פְּנֵיךָ וְנִשְׁעָה, בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן":

תַּפְּלָה כַּט תתקאל: ומיוסד ע"פ תורה קל"ה} יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, שתזכני ברחמיך הרבים, להתקרב באמת לצדיקים אמתיים, ולהתקשר בהם באמת בלב ונפש חפצה, באהבה רבה ועזה מנקדה שבלב באמת ואזכה לאהב אותם באהבה גדולה כל כך, עד שתגדל ותתפלא אהבתם אצלי מאהבת נשים, עד שיתבטל ממני אהבת נשים ותאות המשגל עליידי התגברות אהבת הצדיקים חוס וחמל עלי, וזכני לאהבת הצדיקים באמת, ועל-ידי-זה אזכה להתקשר בהם בהתקשרות גדול וחזק, ותהיה נפשי קשורה בנפשם בקשר אמיץ וחזק מעתה ועד עולם, לעולמי עד ולנצח נצחים:

תתקצב: ובכן יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, שתזכנה ברחמיך הרבים ובחסדיך העצומים, לקבל את כל הימים טובים בקדשה ובטהרה גדולה, בשמחה ובחדוה רבה ובתרחבת הלב, בתכלית השלמות, ברצונך הטוב באמת ואזכה להקביל פני רבי ברנא, אפלו בשאני רחוק ממנו, שתזכה לקבל פני הצדיקים האמתיים ולהכירם ולהאזינם, ולהמשיך עלי קדשתם עליידי קבלת יום טוב קדש הנמשך מהם, ועל-ידי-זה אזכה למ"ט שערי בינה המתגלים ומאירים ביום טוב קדש ותפתח לי אור השכל דקדשה, ואזכה להתבוננות גדול ונפלא בתורתך ועבודתך באמת ועל-ידי-זה יתבטל ממני כל השטותים של כל מיני גדלות וגסות ורמות רוחא, ואזכה לתכלית הענוה בשלמות ברצונך הטוב ותמשיך עלי ועל כל ישראל תמיד קדשת משה רבנו עליו השלום, שתזכה למ"ט שערי בינה ועל-ידי-זה זכה לענוה באמת כמו שכתוב: "והאיש משה ענו מאד מכל האדם אשר על פני האדמה" רחם עלינו מלא רחמים, שתזכה בכח קבלת הימים טובים "מועדי

זֶקֶק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר

ג'כח ✧ צֶמַח מְנוּחָה רַבִּית זִצְיָ"ל "צֶדֶק צֹנִי מִקּוֹה שִׁדְךָ צֶחֶד מִסְפְּרֵי רַבְּנוּ יִהְיֶה תִּיקוֹן רַבֵּן" ✧
✧ "חֵק נָתַן וְלֹא יַעֲבֹר" יצא לאור ע"י הוצאת "נצחתי ואנצח" שע"י ישיבת תיקון המידות ✧

ה' מְקַרְאֵי קִדְשׁ, לְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קְדֻשַׁת מִשְׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם,
וְקְדֻשַׁת כָּל הַצְּדִיקִים הָאֲמֵתִיִּים, וַיִּמְשְׁכוּ עָלֵינוּ עַל־יָדָם כָּל הַמַּחֲזִין
וְהַשֹּׁכְלִיזוֹת הַקְּדוּשִׁים הָאֲמֵתִיִּים הַנִּמְשָׁכִין בְּיוֹם טוֹב וְעַל־יְדֵי־זֶה
נִזְכָּה לְבַטֵּל וּלְהַסִּיר מֵאֲתָנוּ כָּל מִיְּנֵי גְדֻלוֹת וְגַסוֹת וּפְנִיּוֹת, עַד
שֶׁנִּזְכָּה לְעֲנוּה אֲמֵתִיית, לְעֲנוּה שֶׁל מִשְׁה רַבְּנוּ עָלֵינוּ הַשְּׁלוֹם: